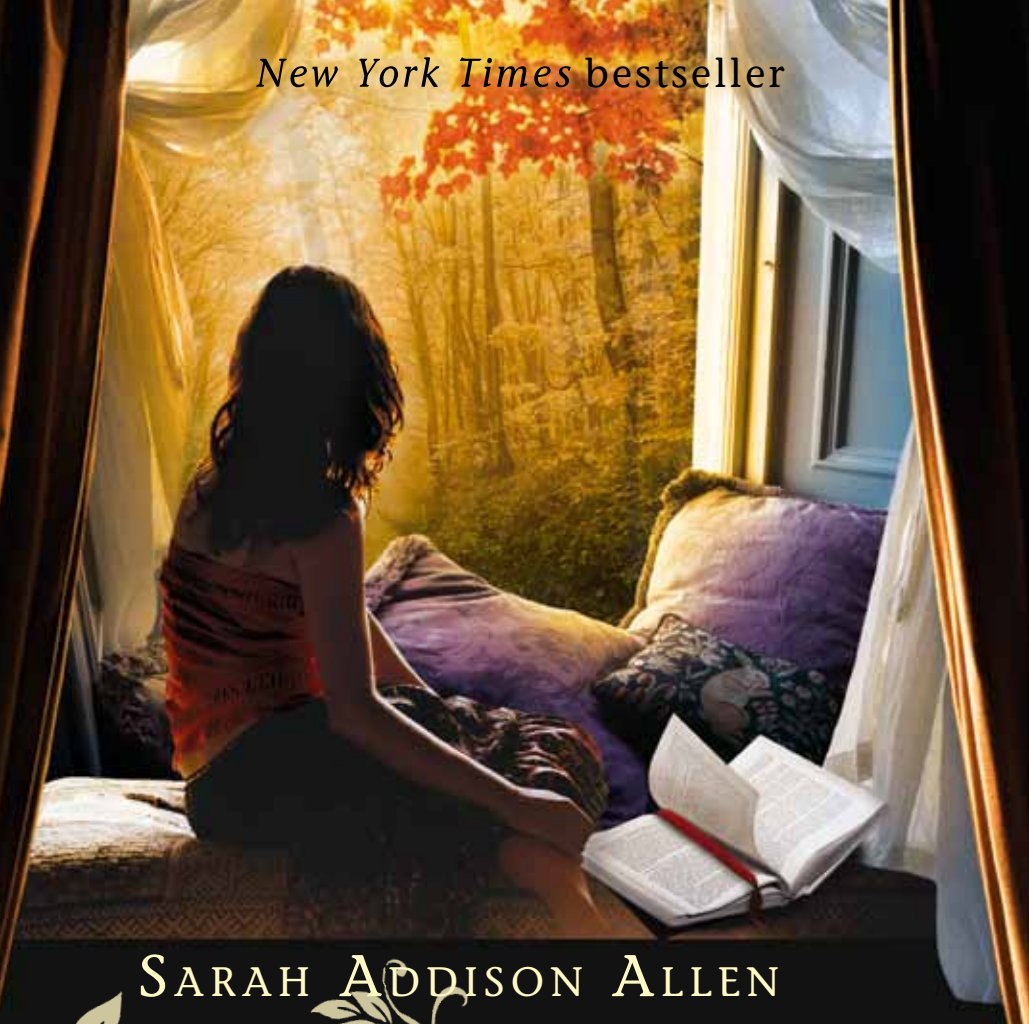


New York Times bestseller



SARAH ADDISON ALLEN

# Sugar Queen

ÉDES ÉLET

*fine selection*

SARAH ADDISON ALLEN

*Sugar Queen*  
ÉDES ÉLET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012



Sarah Addison Allentől eddig megjelent:

*A csodálatos Waverley-kert*



*Szeretett apámnak*

## *Köszönetnyilvánítás*

KÖSZÖNÖM ANYÁMNAK GYERMEKKOROM MINDEN ÉDES ÍZÉT. Hálás vagyok Andrea Cirillónak, Kelly Harmsnak és mindenkinek a Jane Rothrosen Agencynél: olyan megnyugtatóak és üdítőek vagytok, mint a cukorral bevont citromos süti. Shauna Summersnek, Nita Taublibnek és mindenkinek a Bantam Kiadónál: jobbak vagytok, mint a mályvacukros forró csoki. Carolyn Maysnek és mindenkinek a Hoddernél: ti voltatok a legcsodálatosabb Tootsie Pop nyalóka meglepetés! Daphne Aktesonnak, a világ összes cukrát neked adnám, amiért rám áldoztad az idődet és az energiádat, valahányszor szükségem volt rád. Hershey Csókjait küldöm az ütődött Duet-tereknek, csokoládés martinit Michelle Pittmannek, és egy Sky szeletet Heidi Hensleynek... a te örök barátságod tart életben.

1.

## Öröknyalóka

**A**MIKOR JOSEY FELÉBREDT és megpillantotta az ablaküveget borító halvány rajzolatú jégvirágokat, elmosolyodott. Végre elég hideg van ahhoz, hogy hosszú kabátot és harisnyát viseljen. Elég hideg ahhoz, hogy sálat kanyarítson a nyakába, többretegnyi pulóverrel és blúzzal leplezze valódi alakját. Elég hideg ahhoz, hogy magára ölthesse vidám, piros kardigánját. Josey ugyanis biztos volt abban, hogy ez a ruhadarab különleges erővel bír. Imádta ezt az évszakot. A könnyű nyári ruhák unalmasak voltak. Josey úgy tett, mintha jól érezné magát bennük, miközben titokban biztosra vette, hogy úgy fest, mint egy jókora vekni fehér kenyér övvel átkötve. A hidegtől annyira *megkönnyebbült*.

Az ablakhoz sétált. Cukorszerű zúzmara borított mindent, amerre a szem ellátott, és fehér füst gomolygott elő az üdülőfal alatt elnyúló völgy kéményeiből. Josey izgatottan kinyitotta az ablakot, de az ablaktábla beragadt félúton, és csak erőnek erejével sikerült teljesen kitérnie. Végül azonban betódult az ismerős, csípős, kora novemberi levegő, amely mindig felpezsdítette a városkát: mindenki

várta a turistákat, akiket a hideg időjárás minden évben idecsalogatott Észak-Karolina hegyei közé.

Josey kihajolt, és mély lélegzetet vett. Ha megehetné a hideg levegőt, biztosan megtenné. Úgy érezte, beleszippantani a friss levegőbe éppen olyan, mintha az ember gyömbéres sütibe harapna. És már meg is jelentek lelki szemei előtt a fehér csokidarabkákkal teleűzdelt, friss, törékeny vaníliamázzal bevont aprósütemények. Úgy olvadtak a szájában, mint a hó: a melegben finoman krémessé váltak.

Mielőtt visszahúzta volna a fejét, lenézett az utcára, és különös dologra lett figyelmes. Valaki egy létrát támasztott a házuknak, pontosan az ő ablaka alatt.

Gyorsan visszahátrált a szobába, és becsukta az ablakot. Egy pillanatra elgondolkodott, majd be is zárta.

Sarkon fordult, és zavartan elindult a gardrób felé. Semmi furcsát nem hallott előző éjjel. Biztosan a favágók hagyták itt a létrát még tegnap. Igen. Biztosan így történt. Nyilván odatámasztották a ház falához, azután teljesen megfeledkeztek róla. Kinyitotta a gardrób ajtaját, és felnyúlt, hogy meghúzza a lámpa zsinórját.

Azután felsikoltott, és hátrahőkölt. Csak akkor állt meg, amikor nekiütközött az íróasztalának, és az olvasólámpa nagy csörömpöléssel leesett a földre.

– Ó, az isten szerelmére! – szólalt meg a gardróbban ülő nő. – Nem akartalak megijeszteni.

– Josey? – hallatszott odakintről Josey anyjának hangja, azután felhangzott botjának kopogása is, ahogy közeledett az ajtó felé.

– Kérlek, ne áruld el neki, hogy itt vagyok! – mondta a nő a gardróbban, arcán különös kétségbeeséssel. A kinti hideg ellenére rövid fehér pólót és szűk, sötétkék csípőfarmert viselt, amely fedetlenül hagyott egy kettétört szívet mintázó tetoválást a derekánál.

A tincseit kiszőkíttette, de jó háromcentis lenövésén látszott, hogy fekete haja már őszülni kezdett. A sminkje elkenődött, és fekete csíkok húzódtak végig az arcán. Úgy nézett ki, mint aki teljesen elázott, pedig napok óta nem esett az eső. Cigaretta és folyóvíz szaga áradt belőle.

Ahogy kinyílt a szobaajtó, Josey felkapta a fejét, és egyetlen apró, mindent megváltoztató mozdulattal becsapta a gardrób ajtaját abban a pillanatban, amikor az anyja belépett.

– Josey? Mi volt ez a zaj? Jól vagy? – kérdezte Margaret. Valaha gyönyörű nő volt, csinos, törekeny, szőke és kék szemű. A szép anyák különös hatalommal bírnak kevésbé szép lányaik fölött. Margaret még hetvennégy évesen, egy csípőműtétet követően is képes volt úgy belépni egy helyiségbe, hogy egész lényével megtöltse azt, akár egy markáns illatú parfüm. Josey soha nem lett volna képes erre. Utoljára gyerekkorában, legendásan hisztérikus kitörései alkalmával sikerült az emberek figyelmét magára vonnia. Ám azok a jelek nem tették túl népszerűvé.

– A lámpám – felelte Josey. – Egyszer csak rám támadt.

– Ó, vagy úgy! – közölte Margaret hűvösen. – Majd a szobalány feltakarítja. Öltözz fel gyorsan! Kilencre az orvosnál kell lennem.

– Igen, anyám.

Margaret becsukta maga mögött az ajtót. Josey megvárta, amíg a bot kopogása elhalkul, majd odasietett a gardrób ajtajához, és ismét kinyitotta.

A legtöbb helybéli ismerte Della Lee-t. Pincérnő volt a „Fogd a kaját és fuss” nevű lepukkant vendéglőben, mely kellő távolságra volt a várostól ahhoz, hogy a síelni vágyó turisták tömege ne vehesse észre. Éjjelente bárokban lógott. A harmincas évei közepén járhatott, talán tíz évvel volt idősebb Josey-nál. Goromba volt és



feltűnősködő, és mindig azt tette, amihez éppen kedve támadt – de soha nem érezte szükségét, hogy megmagyarázza a tetteit.

– Della Lee Baker, mi az ördögöt keresel a szekrényemben?

– Nem lenne szabad nyitva hagynod az ablakot. Bárki besurranhathat – mondta Della Lee egy pillanat alatt szertefoszlatta Josey-ban egy élő hagyományba vetett hitet, miszerint ha az ember borsmentaolajat csepegtet az ablakpárkányra és a küszöbre, azzal távol tarthatja a hívatlan látogatókat. Josey anyja évek óta minden szobalánynak megparancsolta, hogy kenjék be az egész házat kívülről borsmentával a nemkívánatos személyek távoltartása érdekében. Ezért a házuk egész évben karácsonyi illatot árasztott.

Josey hátrált egy lépést, és az ujjával az ajtó felé mutatott. – Kifelé!

– Nem tehetem.

– Már hogyan tehetnéd!?

– Szükségem van egy búvóhelyre.

– Értem. És természetesen ez a hely jutott elsőként eszedbe.

– Ugyan ki keresne engem éppen itt?

A goromba nőknek goromba módszerei vannak. Della Lee vajon azt próbálta Josey értésére adni, hogy veszélyben forog? – Oké, tegyük fel, hogy hiszek neked. Ki keres téged, Della Lee?

– Talán senki. Talán még fel sem fedezték, hogy eltűntem. – Ekkor, Josey legnagyobb meglepetésére Della Lee kinyúlt a szűk gardrób hátsó része felé, és kinyitotta a falnak álcázott ajtót. – És ha már a felfedezéseknél tartunk, ide nézz, mit találtam!

Lehullott tehát a lepel a szekrény mögött rejtőző titkos helyiségről. A padlón olcsó romantikus regények, képes újságok és katalógusok voltak felstószolva, de a titkos gardrób legnagyobb részét élelmiszerrel telepakolt polcok foglalták el: többkartonnyi rágcsálnivaló, egész sor édesség és gúlákba rakott dobozos kóla.

Josey hirtelen egész testében megmerevedett. Mások elvileg boldognak látták. És általában a saját szemében is boldognak tűnt a maga félszeg, álmatag módján. Tudta, hogy soha nem lesz olyan szép, mint amilyen az anyja, és nem lesz olyan kiváló személyiség, mint az apja volt. Sápadt volt, csúnyácska és majdhogynem nagydarab, de már elfogadta. Az evés azonban mindig megvigasztalta. Az étel betöltötte a benne tátongó űrt. És jólesett elrejteni, mert így titokban, egyedül élvezhette anélkül, hogy azon kellett volna aggódnia, vajon mások mit gondolnak róla, vagy hogy ezzel csalódást okoz az anyjának.

– Először ki kell derítenem néhány dolgot – mondta Della Lee, és – miután elérte a kívánt hatást – visszacsúsztatta az ajtót a helyére. Tudtára adta Josey-nak, hogy ismeri a titkát. *Nem fedem fel a tiédet, ha te sem feded fel az enyémet.* – Azután északra megyek.

– Nem maradhatsz itt. Adok pénzt. Megszállhatsz egy motelben. – Josey már indult is a pénztárcájáért, hogy megszabaduljon Della Lee-től, és ismét biztonságban tudhassa nassraktárát, de hirtelen megtorpant. – Várjunk csak! Te el akarsz menni Bald Slope-ból?

– Mintha te nem arról álmodoznál, hogy egyszer elhagyod ezt az idióta várost! – vetette oda Della Lee, miközben a kezére támaszkodva hátradőlt.

– Ne légy nevetséges! Én egy Cirrini vagyok.

– Javíts ki, ha tévednék, de nem utazási magazinokkal van tele a titkos kamrácskád?

Josey dühbe gurult, és ismét félreérthetetlen mozdulatot tett az ajtó irányába. – *Kifelé!*

– Úgy tűnik, éppen idejében érkeztem. Ez nem egy boldog nő gardróbja, Josey.

– Legalább nem lakom benne.

- Fogadni mernék, hogy néha beköltözzöl.
- Tűnj el!
- Nem.
- Ennyi volt. Hívom a rendőrséget.

Della Lee felnevetett. Csak ült ott és nevetett. A metszőfogai kicsit ferdén álltak, de az aprócska hiba előnyére vált – különleges, pimasz külsőt kölcsönzött neki. Az a fajta nő volt, aki bármit megengedhetett magának, mert nem ismert határokat. – És mit fogsz mondani? Hogy itt van egy nő a gardróbodban, vigyék el innen? Még a végén megtalálják a rejtett kincseidet!

Josey arra gondolt, hogy elfogadja Della Lee kihívását. Úgy kell neki! Még akkor is megérné, ha mindenki megtudná, hogy édességet rejteget a szekrényében. De ekkor hirtelen felgyorsult a szívverése. Mégis kivel akar ujjat húzni? Már így is elég kínos volt, hogy egy igazi déli szépségnek ennyire szerencsétlen lánya legyen. Az alkata, az előnytelen haja, a titkos álmái, hogy egyszer elhagyja az anyját, akinek szüksége van rá, hogy elmegy, és soha nem néz vissza. A tisztességes lányok törődnek az anyjukkal. A tisztességes lányok nem rejtegetnek elképesztő mennyiségű cukorkát a gardróbjuk mélyén.

- Szóval itt maradsz, és cserébe megőrzöd a titkom. Ezt akarod?
- Igen – felelte Della Lee könnyedén.
- Ez zsarolás.
- Írd hozzá a bűnlajstromomhoz!

– Nem hinném, hogy maradt még hely azon a listán – mondta Josey, miközben levett egy ruhát a fogasról. Azután rácsukta a gardrób ajtaját Della Lee-re.

Lement a földszinti fürdőszobába, hogy felöltözzön és lófarokba fésülje rakoncátlanul göndör, medvecukor-fekete haját. Amikor visszament a szobájába, egy pillanatra megállt a tekintete a gardrób

ajtáján. Teljesen ártalmatlanul festett. Az ajtó és a keret antik fehér színe jól ellensúlyozta a fal halvány kékjét. Az ajtókeret sarkaiban elhelyezkedő falemezekre kerek, céltáblaszerű motívumot faragtak. Az ajtógomb fehér porcelánból készült, és gombakalapot formázott.

Josey mély levegőt vett, és a gardróbhoz lépett. Talán csak képzelte az egészset.

Kinyitotta az ajtót.

– Sminkelned kellene magad – jelentette ki Della Lee.

Josey felnyúlt, és levette a felső polcra a szerencsét hozó piros kardigánját, majd ismét becsukta az ajtót. Felvette a kardigánt, és lehunyta a szemét. *Menj el, menj el, menj el!*

Ismét kinyitotta az ajtót.

– Most komolyan. Szempilláspirál. Szájfény. Bármi.

Josey felsóhajtott. A kardigán bizonyára megmakacsolta magát. Egész nyáron odabent kellett kuksolnia. Della Lee már nem lesz itt, mire ő hazajön. Ha ezt a ruhadarabot viselte, mindig csak jó dolgok történtek vele. Ez volt rajta, amikor a fodrásznak sikerült végre isteni frizurát csinálni az ő hajából. Egyszer pedig, amikor ebben a kardigánban aludt, három teljes napig esett a hó.

És aznap is ezt viselte, amikor először találkozott Adammal.

Becsukta az ajtót, egy pillanatra rajta felejtette a kezét az ajtógombon, végül még egyszer, utoljára, kinyitotta.

– Szemceruza? – szegezte neki a kérdést Della Lee.

Josey sarkon fordult, és kiviharzott.

CIRRINIÉK ÚJ SZOBALÁNYA nem beszélt valami jól angolul.

Néhány hónapja vették fel, hogy segítsen Margaretnek fürödni a csípőműtétjét követően. De Helena soha nem tudta igazán felfogni,

hogy valójában mit is várnak el tőle. Ott ült a lehajtott vécétetőn, elfordította a tekintetét, és idegesen tördelte a kezét, mialatt Margaret a kádban ült, és kézzel-lábbal igyekezett megértetni vele a szapanozás szót. Így aztán végül Josey-ra hárult ez a feladat is.

Ugyancsak Helenának kellett volna intéznie a bevásárlást. De miután első alkalommal elküldték a boltba egy bevásárlólistával, két teljes órát töltött el sírva a verandán. A könnyei belepotyogtak a virágserepekbe, amelyekben azután megmagyarázhatatlan módon titokzatos dél-amerikai trópusi virágok kezdtek nyílni. Így hát ez is Josey feladata lett.

Helénára tulajdonképpen tehát egy kis takarítás maradt, valamint főzés és angolnyelv-tanulás, ami a Margarettel folytatott pletykálgatásban merült ki. A szobája az első emeleten volt, és valahányszor Josey kilépett a folyosóra lefekvés után, Helena mindig kidugta a fejét.

Amikor Josey és Margaret hazaérkeztek az orvostól, Josey hallotta, hogy fent az emeleten be van kapcsolva a porszívó. Ez jó jel volt. Ha Helena még mindig takarít, az azt jelenti, hogy nem találta meg Della Lee-t a szekrényben.

Josey segített az anyjának leülni kedvenc karosszékébe a nappaliban, azután felment az emeletre, ahol Helena éppen a folyosón porszívózta a szőnyeget.

Odament a nőhöz, és megkocogtatta a vállát, hogy magára vonja a figyelmét. Sikerült is: Helena felsikoltott, és lerohant a lépcsőn anélkül, hogy hátrafordult volna. A porszívó – még mindig bekapcsolva – a padlóra zuhant, és bekapta a futószőnyeg rojtjait.

– Helena, várj! – kiáltotta Josey, és a nyomába eredt. Még a folyosó vége előtt utolérte, mielőtt a szobalány elindulhatott volna lefelé a konyhába vezető keskeny lépcsőn. – Semmi baj! Csak én vagyok.

Helena megállt, és hátrafordult. – Oldsey? – kérdezte habozva, mintha valaki másra számított volna.

– Igen. Én vagyok. Nem akartalak megijeszteni. Jól vagy?

Helena a mellkasához szorította a kezét, és mélyeket lélegzett. Azután bólintott, és visszasietett a porszívóhoz. Kihúzta a csatlakozót a falból, és letérdelt, hogy kiszedje a rojtokat a porszívó csövéből. Josey követte.

– Helena, ööö... feltakarítottad a törött lámpát a szobámban?

– Feltakarítani. – Helena felállt és keresztet vetett, majd megcsókolta a nyakában lógó keresztet. – Oldsey szobája furcsa ma.

– Furcsa? Láttál valami... szokatlant?

– Látni nem. *Érezni*. Hideget Oldsey szobájában – mondta.

Josey megkönnyebbülten felsóhajtott. – Ó, reggel kinyitottam az ablakot. Biztosan azért érezted – mondta, és elmosolyodott. – Idefent nem szükséges felporszívóznod. Anyám lent van a nappaliban.

– Oldgret lent?

– Igen. Margaret lent van.

Így legalább mindketten elfoglalják magukat, és egy ideig nem jönnek Josey szobájának közelébe. Margaret szerette nézni, ahogyan Helena takarított. Helena pedig, amennyire képes volt rá, szerette elmondani a legfrissebb pletykákat, amelyeket a város keleti részében hallott, azon belül is a Katolikus Közösségi Központban. Azt a helyet Margaret egyszerűen lenyűgözőnek tartotta, és folyton azt bizonygatta, hogy „a baptisták a közelébe sem érnek”.

Amikor Helena elkezdte feltekerni a porszívó zsinórját, Josey bement a szobájába. Reggelire azt ette, amit az anyja előírt: egy kis tálka zabpelyhet és szedret. Korgó gyomorral meredt a gardrób ajtajára. Odabent van az ennivaló. Az ő szeretett ennivalója.

A rejtekhely tulajdonképpen a szomszédos szoba gardróbja volt. Ebben a szobában egy hatalmas kétajtós szekrény állt, a Cirrini család egyik nevetségesen robusztus, régi bútora. Az egyik falat majdnem teljes hosszában elfoglalta, és eltakarta ezt a beépített helyiséget. Josey véletlenül akadt rá a két gardróbolt elválasztó ajtóra, amikor gyerekkorában a saját gardrójában ülve a zsebeibe rejtett cukorkát eszegette. Akkoriban csak az anyja bosszantására bújt el időnként a titkos helyen, de mostanra újságokat, regényeket és édességet halmozott fel itt. Rengeteg édességet. Linzert és pekándió tekercset, selyemcukrot és karamellás rudat, töltött és mogyoróvajjas karamellát, franciadrazsét és mandulás cukorkát, meg többdoboznyi Little Debbie süteményt. Az egész helyiséget kellemes illat lengte be, mint halloween éjszakáján, amikor mindennek cukorka-, csokoládé- és zörgőscsomagolópapír-illata van.

Josey levette a kabátját, kezításkájával együtt ledobta a díványra, és odalépett a gardróbhoz. Szorosan összehúzta magán a szerencsét hozó kardigánt, gondolatban kívánt valamit, és kinyitotta az ajtót.

– Jól hallottam, hogy a szobalány Oldsey-nek és Oldgretnek hív benneteket? – kérdezte Della Lee nevetve.

Della Lee természetesen viccesnek találta ezt. Akadtak, akik előszeretettel nevezték Josey-t és édesanyját a Cirrini nővéreknek. Josey késői gyerekként született. Még csak huszonzét éves volt, így ezzel alapvetően öregítették, de mindig összehasonlították Margarettel, aki valaha Bald Slope szépe volt, és aki feleségül ment az idősebb, tekintélyes Marco Cirrinihez. Nem ez volt a legrosszabb, ami Joseyval történhetett. Margaretnek nem tetszett, hogy így nevezték őket, és amikor csak tehetett, tiltakozott. Margaret alacsony volt, szőke és légies. Josey úgy festett mellette, mint egy hatalmas, sötét tintapaca.

Még hogy *nővérek?* – mondogatta Margaret. – *Még csak nem is hasonlítunk egymásra.*

Josey elcsüggedt. – Kész csoda, hogy nem látott meg. Előbb-utóbb rád talál.

– Csak rövid időről van szó.

– Határozd meg pontosan azt a rövid időt!

– Hát, amennyire szükségem lesz. Néhány nap? Néhány hét?

– Úgy hallottam, a Holiday Inn Szállodának nagyon kényelmesek a gardróbjai. Ki kellene próbálnod!

– Igen, de azokban nincs beépített nassautomata, mint ebben itt – felelte Della Lee, és Josey kénytelen volt beletörődni, hogy ez a pimasz, csökönyös Della Lee az elkenődött szemfestékével mindaddig ott marad a gardróban, amíg *saját* akaratából nem lép a távozás mezejére. – Nem is vitatkozol? – kérdezte Della Lee.

– Van bármi értelme?

– Esetleg jobban éreznéd magad tőle.

– Egyetlen dolog van, amitől jobban érezném magam. Bocsáss meg... – mondta Josey, és félretolta a két helyiséget elválasztó álfalat.

Della Lee villámgyorsan behúzódott az egyik sarokba, sokkal drámaibb mozdulattal, mint szükséges lett volna, mintha attól félne, hogy Josey megérinti. Josey felkapott egy piros kekszes dobozt és egy csomag muffint, aztán odament az asztalához és leült. Kinyitotta a süteményes dobozt, és lassan, minden egyes fűszeres-melaszos falat ízét az utolsó morzsáig kiélvezve enni kezdett.

Della Lee egy darabig figyelmesen szemlélte, azután elfordult, és szemét Josey ruháira függesztve kinyújtózott a gardrób padlóján. Felemelte egyik farmerbe bújtatott lábát, és végighúzta a vállfákról lelógó ruhákon. Josey most vette észre, hogy Della Leenek csak az



egyik lábán van cipő. – Nos, tehát ez lenne itt Josey Cirrini élete! – jelentette ki végül Della Lee.

Josey a süteményére összpontosított. – Ha nem tetszik, elmehetsz.

– Te tényleg ezt csinálod egész nap? Nincsenek barátaid? – kérdezte Della Lee a fejét ingatva. – Nem is sejtettem, hogy így élsz. Mindig irigykedtem rád, amikor gyerek voltál. Azt hittem, megvan mindened.

Josey-nak fogalma sem volt, mit is válaszolhatna. Nem tudta elképzelni, hogyan irigykedhet őrá egy olyan gyönyörű nő, mint Della Lee. Josey-nak nem volt meg mindene. Csak pénze volt. Azt pedig odaadta volna, sőt, minden mást is, amije csak volt, minden szem cukrot odaadott volna azért az egyetlen dologért, amire a világon a legjobban vágyott, és amit soha nem kaphatott meg.

Hirtelen félrebillentette a fejét.

Mintha varázslat lett volna, úgy megérezte a közeledtét. Mintha valami a gyomránál fogva rántott volna rajta egyet. Olyan érzés volt, mint az éhség, csak mélyebb, súlyosabb. Mint a legelemibb vágyakozás. Mint amikor jégkrémre vágják az ember. Vagy csokoládéra. Mint amikor a csokiból kifolyik a finom nugátkrém.

Tehát a piros kardigánban *mégis* maradt valamennyi varázserő.

– Mi a baj? – kérdezte Della Lee, amikor Josey hátratolta a székét és az ablakhoz lépett.

A járdán közeledett. Ma korábban jött.

A Cirrini ház a város egyik legrégebbi negyedében állt. Amikor Marco Cirrini megcsinálta a szerencséjét a Bald Slope Síparadicsommal, vett egy házat azon a környéken, ahol mindig is szeretett volna élni, azután haladéktalanul lebontatta. A helyébe egy hatalmas, élénkkék színűre vakolt, Viktória királynő korabeli villát építtetett.

Azt mondta, olyan házat akar, amely még a magas épületek közül is kiemelkedik. Azt akarta, hogy mindenki, aki elmegy a ház előtt, megjegyezze: „Itt lakik Marco Cirrini.” A környék összes épülete beljebb épült, a Cirrini-ház viszont szinte az utcafronton állt, a telek közepén, büszkén hirdetve a szegény olasz bevándorlók fiának szerencsésjét.

Adam mindjárt itt lesz az ajtó előtt.

Josey kisietett a szobából.

Helena és Margaret a nappaliban beszélgettek, amikor Josey lement a lépcsőn, kissé lelassítva lépteit. – Megjött a posta – kiáltott oda nekik.

Margaret és Helena nem szakították félbe a beszélgetést, mely valahogy így hangzott:

– Naomi O’Toole?

– Igen, Oldgret.

– Ő járt itt?

– Igen, Oldgret.

Josey kinyitotta a tiritarka ólomüveg-betétes bejárati ajtót, azután kivágta a szúnyoghálót, szemét mindvégig a veranda lépcsőire szegezve, nehogy egyetlen pillanatot is elszalasszon a férfi látványából. A szúnyogháló ajtaja azonban hirtelen megakadt, beleütközött valami puhába. Josey rémülten tapasztalta, hogy megütötte Adam Boswellt, miközben a férfi éppen az aznapi postát igyekezett bedugni az ajtótól jobbra lévő, fekete tetejű postaládába.

– Tyúha! – kiáltott fel Adam mosolyogva. – Mi ez a nagy sietőség, Josey?

Adam a hűvös időben használatos egyenruháját viselte, nadrágja eltakarta a jobb lábát elcsúfító sebhelyet. Josey észrevette, hogy azt a lábát mindig kíméli. Jóképű, sportos testalkatú férfi volt. Kerek

arca mindig barna, tulajdonképpen aranszínű volt, mintha valami melegen és fényesen izzana a bőre alatt. Göndör, sötétszőke haját néha hátrakötötte egy kendővel. A harmincas éveiben járt, és volt egy titka. Josey nem tudta pontosan, mi az a titok, de meg volt győződve a létezéséről.

Josey tudta, hogy Adam nem Bald Slope-ban született. Három évvel korábban egyszer csak megjelent az ajtóban, kezében az aznap postával, és Josey azóta nem tudta kiverni a fejéből. Bald Slope és híresen meredek sípályái vonzották a kalandvágyó figurákat. Josey mindig kíváncsi volt arra, vajon a síelési lehetőségek miatt jött-e ide a férfi, és aztán tényleg csak azok miatt maradt-e itt. Bár az anyja nem sokkal Marco halála után eladta a síközpontot, Josey mégis boldogan gondolt arra, hogy valami kis köze talán van ahhoz, hogy Adam itt él.

Josey csak állt, és bámulta a férfit, mire Adam kivette iPodja egyik fülhallgatóját a füléből, és így szólt: – Josey, jól vagy?

Josey érezte, hogy tetőtől talpig elönti a forróság. Adam volt az egyetlen ember a világon, akinek a jelenlétében egy árva szót sem tudott kinyögni, pedig egyúttal ő volt az egyetlen is, akivel igazán szeretett volna beszélgetni. – Sajnálom – bökte ki végül. – Nem tudtam, hogy már itt vagy. Ma korán jöttél.

– Nem sok kézbesítenivaló volt. Nektek is csak ezt hoztam – mondta a férfi, és odanyújtotta a lánynak a katalógust, amit épp a postaládába akart gyömöszölni, amikor Josey meglökte az ajtóval.

– Köszönöm!

Adam tekintete egy pillanatra megakadt Josey arcán. – Van valami... – kezdte, és a lány ajkaira mutatott, majd megérintette a saját szája sarkát – ...itt.

Josey rögtön az ajkához emelte az ujját, és rájött, hogy sütimorzsák tapadtak rá. Zavartan lesöpörte őket. Ó, igen. Hozta a formáját.

– Szép napunk van, nem igaz? – szólalt meg Adam, és teleszívta a tüdejét. A hűvös levegőt megtöltötte a lehullott levelek enyhén rothadó szaga és az utolsóként elnyíló virágok illata. – Imádom az őszt.

Josey szájához tapasztva felejtette az ujjait, annyira elbűvölte a férfi. – Én is.

– Felpezsdíti az embert, nem? – folytatta Adam vidáman. – Az embernek kedve támad kimenni a szabadba, és... játszani a fák között.

Josey elnevette magát. Adam figyelte, ahogyan nevet. Josey nem tudta, miért. Olyan volt, mintha a nevetése meglepte volna Adamet.

– Nos, akkor a viszontlátásra! – mondta végül Adam.

– Igen – felelte Josey. – Szia, Adam!

Josey babonából visszatartotta a lélegzetét egészen addig, amíg Adam le nem ment a lépcsőn, és át nem kelt az utca túloldalára. Amint átért, abban a pillanatban, amikor kilépett Josey világából, a lány azonnal visszatért a házba.

Bement a nappaliba, ahol Helena felállította a vasalóállványt, hogy kivasalja Margaret ruháit.

– Ma csak egy katalógust hozott a postás – jelentette be Josey. – Beviszem a szobámba, rendben?

– Várj! – szólalt meg Margaret összeszűkülött szemmel. – Az orvosnál is rajtad volt az a kardigán?

Jaj, ne! Pedig le akarta venni, mielőtt bejött. – Igen – felelte, de aztán gyorsan hozzátette: – De rávettem a kabátomat.

– Josey, már tavaly is kértelek, hogy szabadulj meg attól a kardiántól. Annyiszor ki volt mosva, hogy teljesen összement.

Josey megpróbált mosolyogni. – De én szeretem.

– Én csak azt akarom mondani, hogy olyan holmikra lenne szükséged, amik jól állnak rajtad. Tudom, hogy imádod a katalógusokat. Válogass a nagyobb méretű ruhák között! A piros pedig nem a te színed. Nekem jól állt a piros, amikor annyi idős voltam, mint te. De csak azért, mert én szőke voltam. Próbáld ki a fehérét! Vagy a feketét.

– Igen, anyám.

Josey megfordult, és kimasírozott a nappaliból. Felment a lépcsőn a szobájába, leült az íróasztalához, és a kardigánja szélét zavartan húzkodva maga elé meredt.

– Ki a szerencsés jelölt? – kérdezte Della Lee a szekrényből.

– Tessék?

– A férfi, aki miatt kirohantál a házból.

Josey hirtelen kihúzta magát. Maga elé tette a katalógust az asztalra, és döbbsent arckifejezéssel kinyitotta. *Ezt meg honnan az ördög-ből tudja?* – Nem tudom, miről beszélsz.

Della Lee hallgatott, amíg Josey süteményt nassolt, és úgy tett, mintha a katalógust nézegetné. – Olyan, mintha elrabolta volna a szívedet, nem? – szólalt meg végül Della Lee. – Egyszerűen csak benyúlt, és elvette. És fogadni mernék, hogy úgy mosolyog, mintha nem is tudná, hogy fogva tartja, és abban is biztos vagyok, hogy úgy érzed, *meghalsz* nélküle.

Ez volt a legigazabb, legkendőzetlenebb és legszomorúbb dolog, amit Josey valaha hallott. Olyan volt, mint amikor az ember először hallja az evangéliumot: egyszerre megérinti, és félelemmel tölti el, mert korábban azt hitte, senki nem láthat belé. Josey gyanakvóan fordult Della Lee felé.

– Most csodálkozol, hogy tudom. Az olyan lányok, mint mi, mindenüket elveszítik, amikor szerelmesek lesznek. Ki az a fiú?

– Majd bolond leszek megmondani.

Della Lee előrehajolt. – *Megesküszöm*, hogy nem árulom el senki-  
nek – mondta csábosan pislogva.

– Na, persze! Mindketten tudjuk, milyen becsületes vagy.

– Hát, jó. Szólj, ha készen állsz! Tudod, én segíthetek neked. Igen!  
Ezt fogom tenni. Segíteni fogok neked. – Della Lee ismét hátradőlt.  
Josey orrát megütötte a dohány és a sár szaga.

– Nem vagy abban az állapotban, hogy bárkin is segíts. Mi tör-  
tént veled, Della Lee? Még mindig mintha csuromvizes lennél.

Della Lee végignézett a ruháján, majd megérintette vastag szálú,  
egyenes haját. – Ó, meg is feledkeztem róla! – mondta. – Megmár-  
tóztam a folyóban.

– Te a folyóban úszkáltál ilyen hidegben? – kérdezte Josey hitet-  
lenkedve.

– Akkor jó ötletnek tűnt. Ez volt az utolsó ostobaság, amit tet-  
tem, mielőtt úgy döntöttem, észak felé veszem az irányt. – Della Lee  
megvonta a vállát. – Afféle megtisztulás, érted?

– Megtisztulás? Miféle bűnöktől?

– Nyugi, van belőlük bőven! Figyelj! Szeretném, ha elmennél egy  
büfébe. A bíróság első emeletén, éppen a liftekkel szemben talá-  
lod. Egy Chloe Finley nevű nőé az üzlet, imádni fogod. Olyan jó grille-  
zett paradicsomos-háromsajtos szendvicset csinál, hogy elájulsz tőle.  
Hozz nekem egyet! Rendben?

Josey, akinek szeme előtt még mindig ott lebegett Della Lee a  
Green Cove-folyóban, amint a maga sajátos módján megkeresztel-  
kedik, meglepődött a hirtelen témaváltáson. – Azt akarod, hogy  
hozzak neked egy szendvicset? Most?

– Miért ne?

– Mert tizenkettő harminckor az anyámmal kell ebédelnem.  
Azután itthon kell lennem veled, mert délután ellátogat hozzánk a

pénzügyi tanácsadónk. Este segítenem kell anyámnak beszállni a fürdőkádba, majd pedig le kell fektetnem.

Della Lee nem zavartatta magát. – Akkor holnap.

– Holnap el kell vinnem anyámat manikűrre és pedikűrre.

– Csütörtök?

– Csütörtökön el kell vinnem anyámat a nőegyletbe.

– Nem csoda, hogy ennyi utazási magazint halmoztál fel. Ha valaha sikerül kitörnöd ebből a mókuserékből, fogadom, hogy lelépsz innen.

– *Nem lépek le* – szögezte le Josey, mert a tisztességes lányoknak nem szokásuk lelépni. Igaz, Josey minden áldott nap arról álmodott, hogy egyszer elmegy. – Mi van, ha szeretek így élni? Erre még nem gondoltál?

Della Lee felhorkant.

Josey visszazárta a süteményes doboz fedelét, és felállt. Fogta a dobozt és a bontatlan csomag muffint, és visszavitte a szekrénybe. – Bármit megehetsz, amit itt találsz. Nem hozok neked szendvicset.

– Nem, köszönöm. Inkább várok.

– Akkor sokáig fogsz várni.

Della Lee felkacagott. – Bőven van időm, édesem.

## 2.

### *Favanyú cukor*

**B**ALD SLOPE VÁROSA majdnem egy teljes évszázadon keresztül az észak-karolinai Piedmontból érkező, a nyári forróságból a magas hegyek közé menekülő turisták pénzéből tartotta fenn magát. A hideg hónapokat a város szinte átaludta, akár egy mormota, a nyaralókat és a legtöbb belvárosi üzletet bezárták. A helybeliek az előző nyáron eltett befőtteken és a szezon alatt megkeresett pénzen tengődtek. Mire az utolsó hó is elolvadt, gyengék voltak és éhesek, és alig várták, hogy visszatérjenek a nyári vendégek.

Marco Cirrini kisfiúkora óta sielt a Bald Slope-hegy északi lejtőin azzal a sífelszereléssel, melyet még apja hozott magával Olaszországból. A Cirrinik a semmiből bukkantak fel, a tél közepén masíroztak be a városba. A hajuk úgy csillogott, mint a feketeszén a hóban. Soha nem sikerült igazán beilleszkedniük. Pedig Marco mindent megpróbált. Telente helybéli fiúk csoportjait vitte fel a hegyre, megmutatta nekik, hogyan készítsenek sítalpat, és hogyan használják. Cserébe néhány pennyt, babkonzervet és fűszeres vörös káposztát kért tőlük, amit a gyerekek anyjuk szegényes éléskamrájából csentek



el. Amikor betöltötte a tizenkilencet, Marco úgy döntött, megteszi a következő lépést. Nagyszabású tervei voltak a téli Bald Slope-pal. Szentelen volt, de nem félt a kemény munkától, és megvolt benne az a titokzatos mediterrán elegancia, amely megkülönböztette őt a hegyvidéki emberektől. Sikerült meggyőznie néhány beruházót Asheville-ből és Charlotte-ból, hogy vegyék meg a területet. Saját két kezével kezdett bele a turisztaszálló építésébe, a helybéliek pedig csak gúnyolódtak rajta. Ők átvették az Appalache-hegység déli lankáit benépesítő angol, ír és skót őseik hagyományait, kanalazták az édes tejszínt, ették a krumplit, és elfeledett balladákat dúdoltak. Úgy gondolkoztak, hogy ami eddig jó volt, az jó lesz ezután is. Nem akartak változást. Tizenöt évbe telt, de a Bald Slope Síparadicsom végre felépült, és – mindenki legnagyobb meglepetésére – hatalmas siker lett.

*A változás jót tett!*

Az üzletek nem zártak be többé télire. Felvirágoztak a fizető-vendéglátóhelyek, a sportboltok és az éttermek. Azok a nyaralótulajdonosok, akik eddig télre bezárták a házukat, most kiadták őket a síelőknak. Sőt, néhányan közülük egész évre Bald Slope-ba költöztek a verandás, fák árnyékában álló nyaralójukba. Ők lettek a mai Bald Slope-i úri társaság első tagjai. Marcót szívesen látták ebben az immár állandó körben. Hiszen tulajdonképpen miatta jöhetett létre. Végül már az sem számított, hogy honnan jött. Csak az volt fontos, hogy megmentette Bald Slope-ot, mert megélhetést biztosított az embereknek télen is, és ettől fogva nagyon megbecsülték.

A város behódolt neki.

JOSEY MEGÁLLT EGY KIS SÁRGA házikó előtt, és összehasonlította a postaládán lévő számot azzal a címmel, amelyet a telefonkönyvből

másolt ki aznap reggel. Ez az. Ráhajolt a kormányra, és kinézett a szélvédőn. A ház frissen mázolja, az ablakok tiszták. De Della Lee szemmel láthatólag nyár óta nem gondozta a kis udvart. Még mindig kerti törpék és műanyag virágok szegélyezték a verandához vezető kerti utat, és egy műanyag nyugágy most is kint volt az udvaron, de utóbbit a ház mellett álló somfa apró, vörös-fekete levelei borították.

Josey leparkolta a nagy, aranyszínű Cadillacet – az anyja ötlete volt, hogy ezt vegyék meg –, és leállította a motort.

Valamennyire ismerte ezt a munkások lakta környéket, mert vásárnapi kocsikázásaik során apjával gyakran jártak erre. Josey rajongott azokért a kirándulásokért. Ez volt az egyetlen dolog egész gyermekkorában, ami lecsillapította. A maradék időt állandó hatalmi harcban töltötte az anyjával, aminek okára ma már képtelen volt magyarázatot adni. Fogalma sem volt, miért viselkedett gyerekkorában olyan utálatosan. Fogalma sem volt, miért vágta ki azokat a hisztériás rohamokat. Az anyja természetesen ennél többet érdemelt volna. De kocsikázás közben, mialatt Marco beszélt, Josey lenyugodott. Az apja mindent tudott Bald Slope-ról. Ismerte a város minden pontját. A hatvanas évei végén járt, amikor Josey született, és addigra a városlakó köztisztviselőként álló polgára lett, emellett gazdag, öszülő halántékú és fesztelenül fölényes volt. Annak idején az ő apja kéményseprőként kereste a kenyerét, Marco pedig kimaradt az iskolából hatodik osztályos korában, hogy együtt dolgozhasson vele. Gyakran mesélte Josey-nak, hogy kisfiúként odafent állt a háztetőkön, és arról ábrándozott, hogy egyszer övé lesz a környék legmagasabb háza, és senki sem tud majd lenézni rá, lenézni őt pedig végképp nem.

Josey kilencéves volt, amikor Marco meghalt. Olyan érzés volt, mintha valaki nagyot csípett volna belé, hogy felébressze. Senkije sem maradt, csak az anyja, akivel viszont addig olyan kegyetlenül

bánt. Ekkor döntött úgy, hogy minden gonosztettét megpróbálja jóvátenni, még ha örökké tart is. Apja halálának napja volt az első olyan nap, amikor Josey összeszorította a száját, amikor feleselés nélkül elfogadta a kritikát, és ez volt az a nap, amikor kezdte kapiskálni, milyen nehéz lesz megváltoztatni az emberek róla alkotott véleményét. Lassan húsz év telt el azóta, és még mindig próbálkozott.

Mély levegőt vett, és kiszállt az autóból.

Engedélyezett magának egy kis szabadidőt aznap, miután elvitte az anyját a szalonba. Máskor általában leült és megvárta őt, elcsevegett az idős hölgyekkel, megértően bólogatva, amikor azok isiászikról és ízületi gyulladásukról panaszkodtak neki. De az anyja ma emlékeztette rá, hogy még el kell hoznia a borsmentaolajat, amelyet Margaret mindig Nova Berryvel készíttetett el. Nova Berry furcsa nő volt, az ő családja működtette a város biopiacát. Josey-éknak már nem sok borsmentaolajuk maradt, és a jelek szerint amúgy is túl keveset permeteztek az ablakpárkányokra. Ez természetesen megmagyarázza, hogyan juthatott be Della Lee a házba.

Josey bement az üzletbe az olajért, de Nova még nem készült el vele. Azt mondta Josey-nak, jöjjön vissza néhány nap múlva, azután még egyszer közölte, hogy a vörös szín a lány számára mágikus tulajdonságokkal bír, amit Josey mindig örömmel hallott, bár sejtette, hogy Nova csak azért hajtogatja ezt, mert szeretné, ha venne egyet a vörös horgolt sálakból vagy sapkákból. Amikor kijött a boltból, Josey épp csak el akart hajtani Della Lee háza előtt. Nem volt ideje ilyesmire. De valahogy...

Della Lee már két napja Josey gardrójában rejtőzött, és a lánynak még mindig sejtelve sem volt, mit keres ott, vagy hogy mi módon lehetne távozásra bírni anélkül, hogy világgá kürtölné Josey titkát. Arra gondolt, Della Lee háza talán tartogathat valamit a

számára, amivel ő is sakkban tarthatná a nőt. Talán Della Lee is rejteget valamit.

Egy kis magánlaksértéssel akár fel is dobhatja ezt a napot.

A somfa levelei megzörrentek a lába alatt, amikor elindult az udvaron keresztül a ház felé, ügyelve arra, nehogy úgy tűnjön, hogy spicelkedni jött. Amikor a verandához ért, legnagyobb meglepetésére nyitva találta az ajtót, pedig kint meglehetősen hűvös volt az idő. Ezek szerint Della Lee-nek lakótársai is vannak?

Josey felemelte a kezét, hogy bekopogjon, de aztán elbizonytalanodott. Végül tétován megzörgette a külső ajtót.

Semmi válasz.

– Hahó! – kiáltott be. Még kintről is érezni lehetett a ház belsejéből áradó fullasztó, forró, áporodott szagot, amely olyan volt, mint amikor túl sokáig hagyják a szárítóban a mosott ruhát. A fűtés maximális hőfokra volt kapcsolva.

Még mindig semmi válasz. Eszébe jutott, hogy Della Lee talán sietve távozott, és ő hagyhatta nyitva az ajtót. Különös. Nagyon különös.

Hátranézett, hogy meggyőződjön róla, senki nem figyeli, azután kinyitotta a szúnyogháló ajtaját és belépett.

Borzalmas rendetlenség fogadta. Mindenütt sörösdobozok heverték. A földön egy törött kávésbögre darabjai, a távolabbi falon pedig kávéfolt, mintha valaki hozzávágta volna a bögrét. Az egyik szék felborult.

Josey alig tett néhány lépést, belerúgott egy sörösdobozba és egy leginkább női farminging leszakított ujjának látszó valamibe, amikor hirtelen megállt, fejbőre bizseregni kezdett, szíve pedig úgy ugrált a mellkasában, mint egy riadt macska.

*Egy férfi aludt a díványon.*

Josey egy darabig földbe gyökerezett lábbal állt, tartott tőle, hogy már így is elég zajt csapott, és a végén még felébreszti a szendergőt.

Márpedig egyértelmű volt, hogy ez nem az a fajta férfi, akit az ember fel akar ébreszteni.

Félmeztelen volt, a slicce nyitott, egyik keze pedig félig eltűnt a nyílásban. Önelégült vigyor ült az arcán, mintha még álmában is tudná, hogy minden nő halálosan szerelmes belé, mert ellopta a szívüket, és olyan helyre rejtette, ahol soha nem fogják megtalálni.

Izomzata láttán Josey arra a következtetésre jutott, hogy a férfi sok időt töltött konditeremben. Kiugró arccsontja és hosszú, egyenes szálú, fekete haja volt. Alkoholszag áradt belőle, meg valami más is, olyan illata volt, mint a megperzselt rózsabokornak: kellemes, de egyúttal veszélyt sejtető és füstös is – Josey szinte elbódult tőle.

Most már mindent értett.

Hát ezért lépett le Della Lee.

Josey azért jött ide, hogy keressen valamit, amit felhasználhat Della Lee ellen, és erre mit talál? Hátrált egy lépést, és mélységesen elszégyellte magát. Valahogy ki kell jutnia innen. Utána majd úgy tesz, mintha nem tudna semmit.

De azután valami ösztönösen megállította. Abban a pillanatban megmagyarázhatatlan kötődést érzett Della Lee-hez. *Érezte* a jelenlétét, a végtelen boldogtalanságát, mintha csak a sajátja lett volna. Ismerős volt ez az érzés: soha semmi nem fog megváltozni, akkor minek erőlködjek tovább?

Jó. Talán segítene, ha elmondaná Della Lee-nek, hogy itt járt. Talán visszatartaná őt attól, hogy visszatérjen ebbe a... ebbe az *erőszakos* világba.

Óvatosan elfordította a fejét, és ekkor meglátott egy kis folyosót.

Tett még néhány lépést hátra, lassan, mindvégig a férfi arcára szegezve tekintetét, figyelve, nem mozdul-e meg. Azután lábujjhegyen belépett a folyosóra, megkerülve a ledobált szennyes ruhák kupacait. A falon néhány fénykép függött – ferdén. Della Lee-t ábrázolták gyerekként: fekete haja és szeme volt. Josey azon töprengett, vajon mikor kezdte el szőkére festetni a haját. Az egyik fotón egy mászóka tetején állt. Egy másikon éppen beugrott az úszómedencébe az ugródeszkaról. Úgy nézett ki, mint aki kihívja maga ellen az egész világot.

Della Lee hálószobája a folyosó végén pont olyan volt, mint amilyenről Josey tinédzserként álmodozott. Akkoriban udvariasan megkérdezte az anyját, nem ragaszthatna-e ki egy-két posztert, és nem kaphatna-e valami szép, színes függönyt vagy szívecskés ágytakarót. Az anyja csalódottan fejezte ki a véleményét: miért kér Josey más? Talán az, amit kapott, nem elég jó? A súlyos tölgyfa ágy, az antik íróasztal és a szarvasbőr kanapé mind Nagyon Szép Dolgok voltak. Josey nyilvánvalóan nem tudta értékelni a Nagyon Szép Dolgokat.

Della Lee szobájának falát lilára festették, az egyetlen ablakot pedig könnyű, levendulaszínű függöny díszítette. A falra egy fehér himalájai macskát ábrázoló posztert ragasztottak, meg néhány, divatlapokból kitépelt oldalt. Volt a szobában egy fehér, tükrös komód, tele sminkes tubusokkal és üvegcsékkel. A komód mellett, a sarokban kozmetikai cégek és áruházak ajándék reklámtáskái voltak felhalmozva.

Josey felmarkolt néhány szatyrot, és lassan kinyitogatta a fiókokat, míg meg nem találta a zoknikat, a bugyikat és a melltartókat. Teletömött egy szatyrot velük, egy másikba pedig belepakolta a sminkeket.

A szíve gyorsan vert, amikor a gardróbhoz ment, és a lehető leg halkabban levett néhány ruhát a vállfákról. Azután letérdelt, hogy

cipőt is keressen. Kétféle, egymástól nagyban különböző stílusú lábbelit talált: zsír- és ételfoltos sportcipőket, melyeket Della Lee nyilván a munkahelyén viselt, és bőrcsizmákat meg pántos, magas sarkú szandálokat, melyeket valószínűleg éjszaka vett fel. Josey mindkét kategóriából magához vett két-két párat. Éppen fel akart állni, amikor észrevette a kartondobozt a szekrény sarkában. Pulóverek voltak a tetején, az oldalára pedig ezt írták zöld filccel: MAGÁN-TULAJDON.

Odamászott a dobozhoz, és lecsúsztatta róla a pulóvereket. A dobozban több tucat régi spirálfüzet lapult, meg levélcsomagok és fényképek. Néhány kedves, de értéktelen, régi ékszer megsárgult selyempapírba csomagolva. A Bald Slope Gimnázium évkönyve, rajta Della Lee neve dombornyomással. A nő születési anyakönyvi kivonata is bele volt hajtogatva az oldalak közé.

Josey hirtelen hangokat hallott a nappali felől. Hátrafordult, meglökvé egy kabátot, mely a feje fölött függött. A kabát egyik válla lecsúszott a vállfáról, mire az vészjóslóan himbálózni kezdett, és nem sok hiányzott hozzá, hogy leessen. Josey hallotta, hogy a férfi felsóhajt, és megnyikordulnak a régi heverő rugói.

Felkelt, és most idejön.

Josey minden izma megfeszült, és annyira figyelt, hogy úgy érezte, a fülei a hang irányába fordulnak. Eltartott egy darabig, mire rájött, hogy a férfi a mosdóba ment, melynek közös fala volt a beépített szekrényel.

A drót vállfa még mindig ott himbálózott Josey feje fölött, halkan nyikorogva. Ha lecsúszik a kabát, a vállfa nekiütődik a falnak, és a férfi meghallja. Josey kétségbeesetten pislogott rá, és közben minden létező imát elmondott.

Hallotta, amikor a férfi lehúzta a vécét és lassú, álmos léptekkel kicsoszogott a folyosóra.

Megint megcsikordultak az ágy rugói.

Aztán csend.

Josey addig várt, amíg az izmai remegni nem kezdtek a kényelmetlen testtartástól, azután gyorsan kimászott a gardróból, kezében a dobozzal. Meredten állt, aztán magához vette a reklámtáskákat. Az ajtóhoz osont, és kikémlelt, majd lassan végiglépkedett a folyosón. Mielőtt belépett volna a nappaliba, megállt.

Hallotta a férfi lélegzését.

De vajon elég lassú volt-e a légzése ahhoz, hogy azt jelezze: ismét elaludt?

Josey minden bátorságát összeszedve végül belépett a nappaliba.

És ekkor kis híján mindent eldobott, amit a kezében tartott.

*A férfi felült a kanapén.*

De aztán a lány látta, hogy a feje visszahanyatlik a párnára. Tehát ültében aludt el. A kanapé melletti kis asztalkán lévő hamutálban egy majdnem a filteréig leégett cigaretta füstölt. A hamutál mellett egy kopott, bőr kezításka hevert, melyből fényes, lila tárca kandikált ki, rajta fehér „D” betűvel.

Della Lee-nek szüksége lesz a személyi igazolványára.

Josey egész testében reszketve tette meg azt a néhány lépést, ami a táskától elválasztotta. Le kellett hajolnia, kezében a dobozzal meg a szatyrokkal, hogy ki tudja húzni belőle a tárcát.

Azután halkán a bejáratig hátrált, a fenekével kinyitotta a szűnyogháló ajtaját, a szemét az utolsó pillanatig a férfin tartva, amikor is meg kellett fordulnia.



Megpróbálta kitámasztani az ajtót a könyökével, nehogy becsapódjon, de elkésett: az nagy csattanással nekivágódott az ajtófélfának.

Josey lerohant a lépcsőn. Bent a házban olyan meleg volt, hogy odakint a csípős hidegben futni olyan érzés volt, mintha vízbe esett volna. Nedves haja a tarkóján egy pillanat alatt kihűlt, és egész teste libabőrös lett. A járdán megállt, és ledobta Della Lee holmiját az autó mellé. Kihalászta a kulcsosomóját a kabátja zsebéből, és megnyomott egy gombot a kulcskarikán függő kis eszközön, hogy kinyissa a csomagtartót. Pontosan ebben a pillanatban újra becsapódott a ház ajtaja, és a gyönyörű, hosszú hajú férfi megjelent a verandán.

– Helló! Maga meg mit csinál? – kiáltott oda a lánynak. A hangja dallamos volt, a szél úgy lebegtette Josey felé, mint valami ajándékot. Josey megtorpant, és a férfi felé fordult. Annak csábereje hatodik érzékként működött, így biztos volt benne, hogy sikerült beháloznia ezt a nőt is.

– Maga – szólalt meg ismét magabiztos mosollyal az arcán, és közben lesétált a lépcsőn, egyenesen a lány felé. Egy elegáns fejmozdulattal hátravetette hosszú, fekete haját a vállán. – Nem a házamból lépett ki az imént?

Josey varjúkárogást hallott, ami rossz jel. Összerezzent. Gyorsan kilépett a férfi büvköréből, bedobálta a holmit a kocsiba, és lecsapta a csomagtartó tetejét.

Azután a vezetőüléshez sietett, és beszállt. A férfi csak állt a járdán, és nézte, amint Josey elrobog a dél-keleti államok legnagyobb, legaranyszínűbb Cadillacjében.

Még akkor is ott állt átoksötét tekintetét előrszegezve, amikor Josey elkanyarodott a stoplátnál, és rátaposott a gázra.



AZNAP ÉJJEL, MIUTÁN lefektette az anyját, belemasszírozta apró, kecses lábának bőrébe a citromos pite illatú testápolót, és odakészítette az éjjeliszekrényre Margaret altatóját egy pohár vízzel, Josey levánszorgott a lépcsőn, és kilopódzott az autójához. Mezítláb volt, a lábujjai fáztak a kocsibeálló fagyos betonburkolatán, de így legalább nem csapott zajt.

Helena azonban így is kidugta a fejét hálósobája ajtaján, amikor Josey visszajött a kocsitól Della Lee holmijával.

– Semmi baj, Helena! Menj vissza aludni!

Helena visszahúzódott a vackába.

Josey felvitte a dobozt meg a táskákat a szobájába, azután kinyitotta a gardrób ajtaját, és lerakta a szerzeményeit Della Lee elé.

– Ez meg mi? – kérdezte Della Lee meglepetten, és letette maga mellé Josey egyik sokat forgatott utazási magazinját. Megmosakodott, mióta Josey utoljára látta, és végre eltűntek arcáról a lefolyt szemfesték fekete csíkjai. Rejtély volt, hogyan sikerülhetett észrevétlenül megtisztálkodnia. Nem maradt utána a fürdőszobában egyetlen sminkfoltos mosdókesztyű sem, nem hallatszott, hogy valaki az emeleten megnyitotta volna a csapot, és víz áramlott a vezetékben, miközben Josey, az anyja és Helena a nappaliban tévéztek.

Josey elmosolyodott. Egész nap majdnem kibújt a bőréből, és alig várta, hogy az anyja végre lefeküdjön aludni. – Meglepetés! Elmentem ma a házadba.

– Mít csináltál???

Josey letérdelt, és kinyitotta az egyik reklámtáskát.

– Ide nézz! Összeszedtem néhány holmidat. Ebben vannak a ruhák és a smink, és itt van a tárcád. Ezt a dobozt is elhoztam. Gondoltam, nem szívesen hagynád hátra.

Della Lee a fejét ingatta, először csak lassan, azután egyre gyorsabban. – Azt kértem, hogy hozz nekem egy szendvicset. Nem azt, hogy menj el a házamba!

– Azért tettem, hogy neked ne kelljen visszamenned. Köszönd meg szépen, te gardróbtolvaj!

– Még szép, hogy nem megyek oda vissza! – felelte Della Lee, és behúzódott a helyiség egyik sötét sarkába, minél távolabb a személyes holmijától. – Josey, szabadulj meg ezektől a cuccoktól! Most rögtön! Senki nem tudhatja meg, hogy itt vannak nálad.

– Csssst! Anyám meg fog hallani – mondta Josey. – És különben sem nálam vannak. A tieid. Senki nem tud róla.

Della Lee tekintete Josey-ról a dobozra és a táskákra vándorolt, majd ismét vissza Josey-ra. – Julian még mindig ott van?

– Az a hosszú hajú férfi? A heverőn aludt a kezét félig a sliccébe csúsztatva. Mindig így alszik? Ha egyszer rémálma lenne, fogadom, nagy kárt tenne magában.

– Tehát láttad – mondta Della Lee, figyelmen kívül hagyva Josey nem túl elegáns jellemzését.

– Igen, láttam.

– Akkor megértesz.

Josey nagyot nyelt. – Igen.

– Az a seggfej! Utálom, hogy még mindig ott van a házamban. Az a ház az anyámé volt. Kíváncsi vagyok, mi lesz vele.

– Nos, ha tényleg el akarsz menni, eladhatnád.

Della Lee elmosolyodott, mintha valami vicces dolgot titkolna. – Eladni. Ez az! Ezt fogom tenni.

– Segíthetek, ha akarod.

Della Lee arcáról eltűnt a mosoly. – Meg kell ígérned nekem, hogy soha többé nem teszel ilyesmit, Josey. Ne menj oda többé! Ne

vedd fel a kapcsolatot egyetlen ingatlanügynökkel sem! És senkinek se beszélj rólam! *Ígérd meg!*

– Jól van, jól van. Megígérem.

– Nem hiszem el, hogy megtetted! – Della Lee óvatosan kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a dobozt. Mintha nem lett volna biztos abban, hogy tényleg ott van. Amikor az ujjai hozzáérték a kartonhoz, meglepetten felnevetett.

– Ha majd elindulsz északra, szükséged lesz a holmidra.

Della közelebb húzta magához a dobozt. Hangos súrlódás hallatszott, ahogy végigcsúszott a parkettán. – Ó, értem én! – mondta, amikor felnyitotta a tetejét. – Próbálsz megszabadulni tőlem, mert tudok az édességraktáradról.

– Hát, ebben van valami – mondta Josey.

– Josey! – hallatszott fel Margaret hangja az előszobából. Josey hátrafordult.

– Még soha senki nem tett értem ilyesmit. Tudod, *akár* meg is tartatnám ezt a cuccot. – Della Lee hirtelen megragadta a szatyrokat, magához húzta, és szorosán átölelte őket. – Az én cuccom – mondta nevetve. – Az én cuccom, az én cuccom, az én cuccom. Nem hittem volna, hogy valaha viszontlátom. Egyedül hagynál most egy kis időre?

Josey előbb habozott, azután felegyenesedett.

– Csukd be az ajtót, légy szíves! És ne felejsd el elmenni Chloéhoz a bíróságra, és hozni nekem egy szendvicset! – mondta Della Lee, miközben kivett egy blúzt az egyik szatyorból, és az arcához tartotta, hogy beszívja az illatát. Összeráncolta a szemöldökét, majd újra megszagolta a blúzt. – Ez fura. Nem olyan az illata, mint amilyenre emlékeztem.

Amikor Josey becsukta az ajtót, Della Lee éppen egy újabb blúzt húzott elő.

Josey a fejét ingatta, és arra gondolt, hogy ha Della Lee édesség lenne, biztosan savanyú cukor lenne. Nem az a kemény fajta, amelyikbe beletörrik az ember foga, hanem az a rágós tuttifruttiféle, amelyikkel sokat kell vesződni, amelyiktől könnybe lábad az ember szeme, és mosolyra húzódik az ajka, pedig esze ágában sem volt mosolyogni.

– Josey! – hívta Margaret megint.

Josey gyorsan megfordult, és lement az anyjához.

MARGARET SZERETETT EGY BIZONYOS fényképet nézegetni, miután bevette az altatóját, mert akkor előfordult, hogy utána a férfiről álmodott. Margaret harmincegy éves volt azon a fényképen, de sokkal fiatalabbnak tűnt. Mindig is fiatalabbnak tűnt a koránál, egészen a közelmúltig. De amikor a minap belenézett a tükörbe, egy idegen nő nézett vissza rá. Nem ismert rá benne a fényképen lévő gyönyörű nőre. Egy idős hölgyet látott, aki igyekszik szép lenni, de a bőre száraz, és a ráncai mélyek, mint egy-egy repedés. Úgy nézett ki, mint egy nagyon jól öltözött, fonnyadt alma.

Réges-régen, amikor még fiatal volt, még a fényképen szereplő önmagánál is fiatalabb, azt hitte, boldogabb lesz itt Bald Slope-ban, mint Asheville-ben. Végre távol kerülhet a családjától és az elvárásaitól. Csak huszonhárom éves volt, amikor hozzáment Marcóhoz, akit az apja jelölt ki számára. Marco majdnem huszonnégy évvel volt idősebb nála, de gazdag és karizmatikus egyéniség volt, és nem akart gyerekeket, tehát sokkal, de sokkal rosszabb is lehetett volna. Margaret megkapta, amit akart: egy életet távol a családjától, nem kellett többé a kistestvéreire vigyáznia, amíg a családja megkapta, amire vágyott – sok pénzt. De Margaret nem vette észre, milyen magányossá vált ezen a furcsa, hűvös helyen, a belvárosi házak gótikus boltívei alatt, ahol egész kultúrája alakult ki annak, hogyan

vonzanak látogatókat a városba a túlélés érdekében. És nemsokára megértette, hogy Marco csak egy szép feleséget akart és egy régi, déli család nevét. Nem *őt* akarta. De amikor harmincegy éves lett, egyetlen rövid, csodálatos évig nem volt magányos. Boldog volt. Ez volt az első és egyetlen időszak az életében, amikor boldog volt.

A fénykép egy városi pikniken készült, és a férfi nem szándékosan került rá a képre. Véletlenül kapták le ilyen közel Margarethez. Évekkel ezelőtt kettévágta a fotót, mert azt gondolta, az a leghelyesebb, ha kivágja a férfit az életéből. De még most is látszott egy kéz, egy fiatalember keze, mely éppen csak hozzáér az övéhez. Ez a kéz nem a férjé volt.

Hallotta, hogy Josey jön-megy a szobájában. A lánya magában beszélt, ami új fejlemény volt, és Margaret azon tűnődött, vajon aggódnia kellene-e miatta. Ma határozottan túl sokáig időzött Nova Berrynél, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy Nova Berry még csak el sem készült a borsmentaolajjal. Josey tehát valami mást csinált. Az a gondolat, hogy Josey nagyobb kört írt le, mégpedig a házukon kívül, zavarta Margaretet. Ő mindent feladott ezért az életért, ezért a házért, ezért a jólétért. Josey-nak is illene mindent feladnia.

Súrlódás hangját hallotta odafentről, mintha valamit végighúznának a padlón Josey szobájában.

– Josey! – kiáltotta, és a fotót a párnája alá rejtette.

Eltelt egy perc, de válasz nem érkezett.

– Josey! – kiáltotta újra.

Josey kisvártatva bekopogtatott Margaret hálószobájának ajtaján, majd belépett. Margaret tisztában volt azzal, hogy nem jó anya. De valahogy Josey minden gyerekkori rémtette, minden tönkretett ingóság, minden szeszély, minden karmolás és horzsolás, amit okozott, mind-mind könnyebben megbocsátható lett volna, ha Josey

nem hasonlított volna annyira Marcóra. Arra a Marcóra, aki hetente egyszer betoppant, hogy elvigye Josey-t kocsikázni, csak mert Margaret rákényszerítette. Hol töltötte vajon az összes többi idejét, amikor Josey ordított vagy éppen az értékes porcelánkészletet törte össze? Josey életének első kilenc évében Margaret döbbenet figyelte, milyen visszataszító, elkényeztetett gyerek válik a lányából, és azon tűnődött, vajon isten ezzel akarja-e megbüntetni őt. Végső kétségbeesésében, bosszúból szülte meg Josey-t. Tehát talán azt kapta, amit megérdemelt. De Marco azt tehette, amit akart, nem számított, van-e felesége, és nem kellett számolnia a következményekkel. A férfiak tolvajok.

– Valami baj van, anyám? Szükséged van valamire?

– Mit csinálsz a szobádban? Hangokat hallottam.

– Az asztalomnál ültem – felelte Josey. – Hátratoltam a széket.

Most már lefekszem. Nem fogok zajongani.

– Rendben – mondta Margaret. Josey az ajtó felé indult. – Josey?

– Igen, anyám?

– Megszabadultál attól a kardigántól, ahogy kértem?

– Igen, anyám.

– Nem akartalak megbántani a múltkor. Csak nem áll jól neked.

– Igen, anyám – mondta Josey.

Az igazság azonban az volt, hogy az a kardigán, az a szín nagyon is jól állt a lányának. És valahányszor felvette, olyasmire emlékeztette Margaretet, amitől megrémült.

Josey lassan szépülni kezdett.

Margaret figyelte, ahogy a lánya kimegy a szobából.

Valaha gyönyörű nő volt, a legszebb nő a környéken.

Ismét elővette a fényképet.

De ez már nagyon-nagyon régen volt.

### 3.

## *Kandiscukor*

*M*ÁSNAP KORÁN REGGEL, a város másik végében Chloe Finley a lakása ajtajára meredt.

A barátja, Jake, az ajtó túloldalán állt, odakint a folyosón.

Chloe képtelen volt elhinni, hogy megtörtént. Éppen kidobta Jake-et, miután a férfi bevallotta, hogy megcsalta őt.

Kábán megfordult... és megbotlott egy padlón heverő könyvben.

Lenézett és felsóhajtott. Nagyjából erre számított. Akár tetszett neki, akár nem, a könyvek mindig akkor bukkantak fel, amikor szüksége volt rájuk. Miután találkozott Jake-vel, kezdte kissé elhanyagolni az olvasást. És az elmúlt öt év során, főleg mióta együtt élt a férfival, a könyvek egyre ritkábban jelentek meg. Ha mégis ott termett egyik-másik, Chloe nem vett tudomást róla. Egyébként is: hogyan magyarázta volna meg? Könyvek, amelyek csak úgy hirtelen megjelennek, mint derült égből a villámcsapás? Chloe mindig attól félt, hogy Jake azt hiszi, megőrült.

Nagyon is pontosan emlékezett az első alkalomra, amikor megtörtént vele. Egyedüli gyerek volt, akit a dédszülei neveltek fel egy



tanyán, kilométerekre a várostól, ezért sokat unatkozott. Amikor minden könyvét kiolvasta, még rosszabb lett a helyzet. A patak partján sétált a birtokuk végében, ahol az erdő kezdődött. Tizenkét éves volt, lehangolt és feszült, amikor meglátott egy könyvet egy fűzfa törzsének támasztva.

Odament és felemelte. Annyira új volt, hogy a gerince megropant, amikor Chloe kinyitotta. Kártyatrükkökről szóló könyv volt, tele érdekes ötlettel, amelyekhez elegendő egy pakli kártya. Chloe dédmamájának történetesen volt is egy pakli kártyája, a konyhában tartotta egy fiókban, és hetente egyszer elővette a kanasztapartíhoz.

– Van itt valaki? – kérdezte Chloe, felemelve a hangját. De senki nem válaszolt. Úgy gondolta, nem követ el bűnt, ha átfutja a könyvet. Így hát leült a patak partján álló fa alá, és amennyit csak tudott, elolvasott belőle, mielőtt besötétedett. Magával akarta vinni, amikor a dédnagymamája behívta, de tudta, hogy nem teheti. A tulajdonosa biztosan vissza akarja kapni a könyvet. Ezért kelleltenül visszatette oda, ahol találta, és hazafutott, igyekezvén megjegyezni mindent, amit csak olvasott.

Vacsora után kivette a pakli kártyát a fiókból, és bevitte magával a szobájába, hogy kipróbálja néhány trükköt. Egy darabig kísérletezgetett, de a könyv ábrái nélkül nem boldogult. Felsőhajtott, és összeszedte a padlóra kirakott kártyalapokat. Felállt, és ekkor megpillantotta a könyvet az éjjeliszekrényen. Ugyanazt a könyvet, amit otthagytott a patak partján.

Ezt követően egy darabig azt hitte, a dédszülei lepik meg időről időre könyvekkel. Megjelentek az ágyán, a szekrényében és a birtok különböző pontjain lévő kedvenc búvóhelyein. És mindig olyan könyvek voltak, amelyekre éppen szüksége volt. Játékleírások vagy

kalandregények, ha unatkozott. Valamivel később írások a felnőtté válásról. Ám amikor a dédszülei kérdőre vonták, hogy honnan van ennyi könyve, és honnan szerzett rájuk pénzt, rádöbbsent, hogy nem ők az adományozók.

Másnap a párnája alatt talált egy könyvet a praktikus tárolási lehetőségekről. Pontosan erre volt szüksége – olyasmire, ami megmutatja neki, hogyan rejtse el a könyveit.

Ettől fogva beletörődött a sorsába. A könyvek szerették őt. A könyvek gondoskodni akartak róla.

Lassan felemelte az új kötetet a padlóról. A címlapon ez állt: *A megbocsátás művészete.*

Hosszan bámulta, és közben furcsa érzés buzgott fel benne. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy igazából mérges. A könyvek jól jöttek, ha egy történetre vágyott, vagy meg akart tanulni egy-két kártyatrükköt, de mik is voltak valójában? Csak papír, madzag és ragasztó. Érzéseket keltettek életre, az emberek ezért kötődtek hozzájuk. De nekik maguknak nem voltak érzéseik. Nem tudták, milyen az, ha elárulják az embert. Nem ismerték a fájdalmat.

Ugyan mit tudhattak ők a megbocsátásról?

Kiment a konyhába, letette a könyvet a hűtőszekrényre, és becsukta az ajtót. Azután háttal nekitámaszkodott, és lecsúszott a padlóra. Aznap reggel Jake azzal ébresztette, hogy végigcsókolta a felsőtestét, egészen a hasáig. Erre a gondolatra még most is összerándultak a hasizmai, pedig haragudott Jake-re. *Rettenetesen haragudott.* De úgy tűnt, nem képes uralni a teste reakcióit, ha Jake-ről van szó. Olykor szinte megriasztották a saját érzelmei, megijedt a férfi hevességétől, és attól, hogy soha nem csukta be a szemét, amikor szerettek. Olyan elsöprő erővel rántotta magához, ahogyan a szél kapja fel a leveleket, mintha Chloénak nem lenne saját akarata. Chloe

tudta, hogy soha senkit nem fog ennyire szeretni, senki iránt nem érez majd ilyen szenvedélyt. Eddig a napig képes volt felforralni a csapvizet pusztán azzal, hogy megcsókolta a férfit. Azt hitte, Jake is éppen úgy eleped érte. Aznap, amikor először találkoztak a bíróságon, Jake első munkanapján a jogi egyetem után, a férfi elfelejtette, hogy hová is indult, csak ült ott Chloe büféjében, és addig bámulta a lányt, míg végül a kerületi ügyésznek kellett érte jönnie.

Amikor Jake aznap reggel föléhajolt, találkozott a tekintetük, és Chloe érezte, ahogy testét-lelkét előnti a túlradó érzelem. Szinte már sok volt, de nem tudta elképzelni, hogy valaha nélkülöznie kelljen ezt a gyönyört.

– Inkább meghalnék, mint hogy bárki mással ágyba bújjak – mondta, és megérintette Jake arcát. A tekintetük összefonódott, akár csak a testük.

Az „*inkább meghalnék, mint*” az egyik kedvenc játékuk volt. Olyasmi, amit párok szoktak játszani egymással. Egy bizalmas tréfa. Például amikor étteremben voltak, egyikük így szólt: „*Inkább meghalnék, mint hogy még egyszer ennyit egyek.*” A másik erre: „*Inkább meghalnék, mint hogy engedjem.*” Vagy amikor sétálni mentek a parkba, egyikük nevetve ezt mondta: „*Inkább meghalnék, mint hogy kendőt kössek a kutyám nyakára.*” Mire a másik: „*Inkább meghalnék, mint hogy engedjem.*” De az ágyban mindig komolyan gondolták. „*Inkább meghalnék, mint hogy elhagyjalak.*” „*Előbb halok meg, mint hogy megunjam ezt.*”

Jake hirtelen lehunyta a szemét, pedig sohasem tett ilyet szex közben. Félbeszakította az aktust, és legördült Chloéről.

És ez volt az a pillanat, amikor bevallotta.

Hogy Chloe az egyetlen. *Te vagy az egyetlen, Chloe.*

Hogy hibázott. Hogy nem gondolta volna.

Csak egyetlen alkalom volt, mondta. Három hónapja. Az egész iroda ünnepelt, miután megnyerték a Beasley-gyilkosság ügyében folyó pert. Mindenki olyan sokat dolgozott rajta, és rengeteg feszültséggel járt, annyi feloldásra váró érzelemmel, hogy még mielőtt észbe kapott volna, már meg is tette.

De Chloét szereti, nem azt a másik nőt.

Könyörgött Chloénak, hogy bocsásson meg neki, és bizonygatta, bármit megtesz, hogy jóvátegye a bűnét. Úgy tűnt, tényleg bármit, kivéve, hogy elárulja annak a nőnek a nevét, akivel lefeküdt.

Chloe tehát a konyha padlóján ücsörgött a hűtővel szemközt, és a semmibe bámult egészen addig, míg meg nem csörrent a telefonja. A kagylóban Hank hangja csendült fel. Hank az egyik biztonsági őr volt a bíróságon, és az után érdeklődött, hogy miért nem ment be a lány dolgozni.

Chloe felállt, felöltözött, és elindult az ajtó felé. A könyv ezúttal az ajtó melletti állványon pihent. Chloe rosszálló pillantást vetett rá, mielőtt elindult.

Amikor beszállt az autójába, a könyv az anyósülésen hevert. Amikor pedig kinyitotta az üzlet biztonsági ajtaját, ott feküdt a pulton, a pénztárgép mellett.

A BELVÁROS ZSÚFOLT VOLT AZNAP DÉLUTÁN. Josey elfelejtette, hogy már megkezdődtek az előkészületek a háromnapos „Kopasz Király”<sup>1</sup> fesztiválra, ami minden évben a síszezon kezdetét jelezte. Mindig volt élőzene és sör, ami vonzotta a főiskolásokat, és a népszerű „Ki a kopaszabb” vetélkedő, amelyről több hírlap és televíziós csatorna is beszámolt. A fesztivál Marco ötlete volt. Josey mindig elment

---

<sup>1</sup> Az eredetiben: „Bald Is Beautiful” fesztivál. A Bald Slope városnévből a „bald” szó jelentése: kopasz, innen a szójáték. [a ford.]

vele gyerekkorában, de már majdnem húsz éve nem vett részt rajta. Marco halála után a város tiszteletbeli vendégként meghívta Margaretet és Josey-t, de Margaret mindig visszautasította, és végül nem érkezett több meghívó. Egyébként sem igen tudták volna pótolni azt a karizmatikus férfit, aki egykor uralma alá hajtotta a Bald Slope-hegyet.

Az ünnepi előkészületek miatt Josey-nak tovább tartott eljutni a belvárosba és parkolóhelyet találni, mint gondolta. Végül nagy nehezen sikerült egy megfelelő méretű helyre bukkannia Lola, a Nagy Cadillac számára, aztán pedig, amikor belépett a bíróság épületébe, kétszer is jelzett a bejáratí fém-detektor. Amikor a biztonsági őrök végre beengedték, átszelte a hatalmas, rózsaszín márvány aulát, melyet betöltött az ősrégi liftek kenőzsír-szaga, és odament a büféhez, amelyről Della Lee beszélt neki. Messziről úgy nézett ki, mint egy újságosbódé: a polcok tele voltak magazinokkal, napilapokkal és olcsó regényekkel, de amikor közelebb lépett, észrevett egy szendvicses pultot és két kávézóasztalkát is.

A büfében senki sem volt.

Körülnézett, és aggodalmasan az órájára pillantott.

De ekkor egyszerre hangokat hallott a kis üzlethelyiség belsejéből. – Kérlek, tűnj el! Nincs szükségem rád!

– Elnézést! – szólalt meg Josey meglepetten.

Ekkor egy fiatal nő, a leggyönyörűbb hajkoronával, amit Josey valaha látott, kidugta a fejét az ajtónyíláson. – Ó! Bocsánat! – mondta, és kijött a helyiségből. – Nem tudtam, hogy van itt kint valaki. Miben segíthetek?

Az arca ki volt pirulva, barna szemei fénylettek. Káprázatos vörös hajának sűrű, göndör fürtjei a derekáig értek. Olyan volt, mint egy

festmény: törékeny alkat, egy pillanat foglya, melyből többé nem törhet ki. – Jól vagy? – kérdezte Josey önkéntelenül.

A nő elmosolyodott, de kerülte Josey tekintetét. – Igen, köszönöm. Mit adhatok?

– Egy grillezett paradicsomos-sajtos szendvicset kérek elvitelre.

– Már készítem is – mondta a nő, és a grillsütőhöz lépett.

Josey leült az egyik asztalkához. Folyton az órájára kellett néznie. Titokban lopózott ki a nőegylet üléséről. Úgy becsülte, húsz perce maradt, hogy visszaérjen Mrs. Herzog szalonjába, mielőtt véget ér a megbeszélés. Josey nem volt tag, és többnyire meghúzta magát az idősebb hölgyek ápolónői és fizetett társalkodónői között. De még ők sem figyeltek fel a távozására. Az egyedüli személy, aki mintha észrevette volna, Rawley Pelham volt, egy idősödő férfi. Ő volt a helybéli taxitársaság tulajdonosa. A Pelhamok családfájának valamely titokzatos ága volt felelős azért, hogy a család tagjai sohasem szeghették meg az ígéretüket. Ha egy Pelham a szavát adta valakinek, azt meg is kellett tartania. Ha Rawley megígérte, hogy felvesz valakit tíz órákor, mindig odaért tízre. Annabelle Drake megbízta, hogy hozza el őt ezekre a találkozókra, és Rawley minden alkalommal odakint várt, és mindig úgy szemlélte a házat, mintha meg akarná fejteni az odabent összegyűlt hölgyek titkát. A taxijának támaszkodva rámosolygott Josey-ra. Kabátjának gallérját felhajtotta a hideg szél ellen. Josey előre tudta, hogy Rawley nem fog szólni egy szót sem. Valami oknál fogva mindent megtett, hogy ne kelljen beszélnie Josey anyjával.

Kilopózni a nőegylet üléséről persze kockázatos dolog volt. De valakinek törődnie kellett Della Lee-vel. Amennyire Josey tudta, Della Lee nem evett azóta, hogy három nappal korábban felbukkant,

és makacsul kitartott a grillezett paradicsomos-sajtos szendvics mellett.

Josey ismét az órájára nézett, azután hirtelen furcsa érzés fogta el. Ösztönösen a gyomrára tapasztotta a kezét, és arra gondolt, bizonyára éhes lehet. A borssal megszórt meleg sajt és a nagy szelet, friss, átsült kenyér illata lassan szétterjedt a levegőben. Amikor hazaér, oda fogja adni a szendvicset Della Lee-nek, és miközben Della Lee a szendvicset eszi, ő zabkásás pitét, kukoricaszem alakú cukorkát és sózott tökmagot fog enni a rejtkehelyéről. Egészen elmerült a csemegekről való ábrándozásban.

Ekkor azonban meghallotta, hogy megszólal a fémdetektor, és hátrafordult.

Most vette csak észre, hogy az imént nem éhséget érzett.

Hanem a közeledő Adamet.

A férfi kiürítette a zsebeit, mielőtt újra átment volna a fémdetektoron. Még mindig a munkaruháját viselte, de nem volt nála a táskája. Egy viseltes, kék, kapucnis gyapjúpulóver volt rajta, a haját pedig egy kendővel kötötte hátra.

Josey ajkai szétváltak, amikor Adam elindult felé az aulán keresztül.

De az rá sem nézett a lányra, egyenesen a pulthoz ment.

– Chloe?

A nő elfordult a griltől, hogy megnézzze, ki az, de azután szó nélkül hátat fordított neki.

– Ugyan már, Chloe! Állj már szóba velem! Hazamentem a munkából, és ott találtam az ajtóm előtt ülve.

– Nem érdekel – mondta Chloe.

Adam Chloe hátát nézte. A gyönyörű haját. – Soha nem akart téged megbántani.

Erre Chloe megint megfordult, kezében a szedőlapáttal. – *Te tudtál róla?*

Adam habozott. Bármiről is volt itt szó, biztosan tudott róla.

Chloe visszafordult a grill felé. – Tűnj el!

– Üzensz neki valamit?

– Nem beszélek vele akkor sem, ha te közvetítesz! – Chloe hátrasandított a válla fölött. – Kivéve, természetesen, ha el akarod mondani, ki volt az.

– Nem tudom, ki volt – felelte Adam. – Figyelj! Megkért rá, hogy menjek el hozzád, és hozzam el néhány holmiját, mert tudja, hogy most nem akarod látni. De megvárom, míg hazamész. Rendben? Felhívlak este, mielőtt átmegyek. Jake egy ideig nálam fog lakni. Tudod a számomat. – Adam egy darabig várt, de amikor Chloe nem felelt, sarkon fordult és elment. Menet közben Josey-ra pillantott, majd néhány lépés után megállt. – Josey! – kiáltott fel, mintha végre felvillant volna benne a felismerés szikrája. – Micsoda meglepetés!

– Szia Adam! – suttogetta Josey.

– Mi járatban?

– Egy szendvicsért jöttem. – Aztán gyorsan hozzátette: – Nem nekem lesz. – *Nem nekem lesz?* Hát, ez egyszerű.

– Aha, értem. Világos – bökte ki Adam, és Josey arcát fürkészte. A lány óvatosan a szájához emelte a kezét, hogy meggyőződjön róla, nincs-e rajta morzsa. – Jól vagy?

– Ezt elég sokszor megkérdezed tőlem.

– Tényleg? Sajnálom. Csak egy kicsit szomorúnak tűnsz.

Josey megrázta a fejét. – Jól vagyok – hazudta.

Adam visszanézett Chloe felé, majd Josey-hoz fordult. – Nos, akkor viszlát!

– Viszlát! – mondta Josey, és tekintetével az ajtóig kísért a férfit.



– Kész a szendvics! – kiáltott ki Chloe, és egy fehér papírzacsót tett a pultra.

Josey felállt és odament érte, miközben Chloe beütötte az árat a pénztárgépbe. – Szóval te ismered Adamet? – kérdezte Josey a lehető legfesztelenebbül.

– Ő a barátom... illetve az exbarátom... – Chloe a fejét ingatta, és bosszús arcot vágott, amiért nem sikerült normálisan megfogalmaznia, milyen viszonyban is áll Adammal, és ettől Josey-nak kis híján meghasadt a szíve. Tehát van közös múltjuk. Valamikor együtt jártak. – Ő a barátom legjobb barátja – nyögte ki végül Chloe. – Kereken négy dollár lesz.

– Ó! – Josey kotorászni kezdett a tárcájában, kicsit talán túl sokáig is, mivel erőt kellett gyűjtenie, hogy megkérdezze: – Úgy érted, te és Adam nem vagytok egy pár?

– Nem – felelte Chloe kissé meglepetten, hogy Josey ilyesmit feltételezett. – Te honnan ismered?

Josey végre elővette a pénzt, és odaadta Chloénak. – Ő a postásunk.

Chloe elvette a pénzt, és Josey-ra bámult. – Ismerlek valahonnan?

– Nem hinném.

Chloe hirtelen elmosolyodott. – Ó, tudom már! Te vagy a Cirrini lány! Josey Cirrini! Ki van függesztve egy kép rólad meg az apád-ról a szálloda előcsarnokában. Mindig megnézem, valahányszor arra járok.

Josey rég megfeledkezett arról a portréről. Az anyja szenvedélyesen ragaszkodott hozzá, hogy megrendeljük, és kifüggeszék az előcsarnokba, hogy mindenki láthassa. A festmény kövér gyerekként örökítette meg őt, de Josey akkoriban nagyon élvezte, hogy óráig üldögélhetett az apja ölében, míg el nem készült a kép. – Már teljesen megfeledkeztem róla. Nem tudtam, hogy még mindig ott van.

– Tudod, most, hogy jobban belegondolok, Adam egyszer említette, hogy ő kézbesíti a postát a Cirrini családnak.

– Tényleg?

– De soha nem említette, hogy ismer téged.

Josey zavartan felkapta a meleg, fehér csomagot. – Nem is ismer – felelte, és elfordult. Ekkor azonban véletlenül lesodort egy könyvet a pultról, amit korábban észre sem vett. Felemelte, és megnézte a borítóját. *A megbocsátás művészete*. – Bocsánat! Tiéd ez a könyv?

– Sajnos igen. – Chloe elvette a könyvet. Amikor Josey távozott, bement a hátsó helyiségbe, és így szólt: – Megmondtam, hogy tünj el!

ÉS AKKOR BELÉPETT ADAM! Képtelen voltam elhinni! Kiderült, hogy Chloe barátja Adam legjobb barátja, és most nála lakik. Azt hiszem, együtt lakott Chloéval, de Chloe most kidobta! – Josey a földön ült, a gardróbba szemben, és hevesen gesztikulálva magyarázott. A fehér zacskó, benne a szendviccsel az ölében hevert. A szendvics már rég kihűlt, mivel a kocsisomagtartójában kellett hagynia, amíg ki nem tudott lopakodni érte anélkül, hogy az anyja meglátta volna.

Míg Josey távol volt, Della Lee minden jel szerint remekül elfoglalta magát azokkal a holmikkal, melyeket Josey elhozott a házából. Most egy gyerekméretű fejdísz viselt, és felvette hozzá az összes régi nyakláncot, amit a dobozban talált. A pólójára ráhúzott egy strasszkövekkel díszített farmeringet. A sminkesdoboz sem maradt érintetlen: az ajka élénk, csillogó rózsaszínre volt rúzsozva, és minden körmét más színűre festette.

– Ki az az Adam? – kérdezte Della Lee, miközben a körmeit száritgatta.

– Ő a postásom.

– Aha! – Della Lee arcán győzedelmes mosoly terült szét. – Tehát őmiatta rohantál el olyan hirtelen a múltkor!

Josey úgy érezte magát, mint akit rajtakaptak, hogy két marokra falja a zselés cukorkát.

De úgy tűnt, Della Lee aznap nem tervezte, hogy zavarba hozza Josey-t. – Mindig is aggódtam Chloe miatt, mert annyira bele volt zúgva Jake-be. Teljesen megfeledkezett magáról. Te és én és Chloe... – mondta Della Lee végignyújtózva a hálósákon és a párnán, amit Josey-tól kapott. A kezét az arca fölé emelte, hogy megcsodálja a körmeit. – Akkor sem tudnánk megóvni a szívünket, ha az életünk múlna rajta. Még *te* is hagyta, hogy a szíved egy postás táskájában kössön ki.

– Te ismered ezeket az embereket? – kérdezte Josey.

– Személyesen nem. – Della Lee leengedte a kezét, és felbámult Josey ruháira. – De azt tudom, hogy Chloe jó gyerek. Azt hiszem... huszonöt éves. Emlékszem, tízéves voltam, amikor te születted, és tizenkettő, amikor ő.

Josey értetlenül nézett rá. – Te emlékszel arra, amikor én megszülettem?

– Természetesen. Fogadom, hogy a legtöbb ember a városban emlékszik rá. Te voltál Marco Cirrini *egyetlen, imádott gyermeke*.

– Értem. – Della Lee nem nyúlt a csomagért, így hát Josey büszkén letette elé a földre. – Egy szónak is száz a vége: itt a szendvicsed!

Della Lee a csomag felé fordította a fejét. – Megettem pár dolgot a készletedből, amíg távol voltál. – Azzal felemelte a hálósák csücskét, hogy megmutassa az üres cukrospapírokat. – Nem hittem, hogy tényleg megteszed. Ó, úgy értem, nagyra értékelem. Kedves tőled, hogy segítettél szorult helyzetemben. De már ettem. Ezt akartad,

nem? Edd meg *te* a szendvicset! Hiszen tudod, hogy ezt akarod. Nekem pedig hozz egy másikat holnap!

Josey a csomagot méregette. Önző dolog lenne, nem? Elismerte, hogy valóban megkívánta a szendvicset, de mégis csak Della Lee-nek vette. Az nem ugyanaz, mint ha magának vette volna. Nem eheti meg. Vagy igen? – Biztos vagy benne?

– Teljesen biztos – jelentette ki Della Lee ördögi mosollyal az arcán. – Gyerünk! Edd meg! És mesélj a találkozásodról Adammel! Hallani akarom szóról szóra, ki mit mondott. Minél többet tudok, annál jobban tudok segíteni.

Josey felsóhajtott, és kinyitotta a csomagot.

AMIKOR CHLOE AZNAP ESTE meghallotta a kopogtatást, elnémította a tévét a távirányítóval, azután fogta a könyvet, amely épp akkor jelent meg mellette, és bedugta a kanapé díspárnája alá.

De amint felállt, *A megbocsátás művészete* ismét megjelent a kanapén.

Újra begyömöszölte a párnák alá, ezúttal sokkal határozottabban.

A könyvek általában egy idő után feladták, ha nem volt hajlandó elolvasni őket. De ez makacsnak bizonyult. – Viselkedj! – rivallt rá Chloe.

Végigment az egybenyitott étkezőn és nappalin. A konyhát csak egy konyhasziget választotta el a helyiség többi részétől. Minden nagyon tiszta volt, és lerítt a lakásról, hogy férfi a tulajdonosa. Semmi rendetlenség. Pontosan, ahogy Jake szerette. Chloe belemerült Jake-be és Jake világába. *Hagyta*, hogy mindez megtörténjen vele.

Mély lélegzetet vett, mielőtt kinyitotta volna az ajtót. Tudta, ki kopog. Adam korábban már telefonált, és jelezte, hogy benéz. Chloe intett neki, hogy jöjjön be. – A bőrdíjaskönyvek az ágy alatt vannak.

Adam belépett a lakásba, és megvárta, hogy Chloe becsukja mögötte az ajtót. – Hogy vagy, Clo? – kérdezte, miközben kicipzározta a dzsekijét.

– Remekül. Menjünk be a hálósobába, és essünk túl rajta!

– A számát se tudom, hány nő mondta már ezt nekem.

Chloe nem bírta ki, hogy ne mosolyodjon el. Adam minden porcikája, minden gesztusa gondtalanságot sugárzott: a humora, a természetesen barna bőre, göndör szőke haja. Félig szőrfösnek, félig csavargó síbolondnak nézett ki. És valóban: nem volt olyan extrém sport, amelyet Adam valaha – legalább egyszer – ki ne próbált volna. Három évvel ezelőttig. A balesete után azt mondta, hogy ideje lehorgonyozni. Semmi kockázat, semmi utazgatás.

De Chloe mindig érezte, hogy Adam nem igazán boldog itt.

Követte a férfit a hálósoba felé, és az ajtóból nézte, amint Adam előhúzza a bőröndöket, és elkezd bepakolni Jake ruháit. Chloe arra gondolt, bárcsak Jake illatát is el tudná pakolni. Azt kívánta, bárcsak bele lehetne valahogy tenni egy palackba és bedugaszolni. Beleivódott a matracba, a tapétába és a kanapé díszpárnáiba. Olyan volt, mint amikor a vadak megjelölnek egy-egy helyet. Ez az ő helye. Ezek az ő holmijai. Chloe most nem érezte magát olyan biztonságban közöttük, mint akkoriban, mikor ideköltözött. Most mintha kárörvendően szemlélték volna őt. Mintha Jake azt mondaná: *Nézd, mennyi mindenem van! Neked szükséged van erre. Szükséged van rám.*

– Josey Cirrini kérdezett rólad, miután elmentél a büféből ma reggel – mondta Chloe, hogy semleges témára váltson. – Azt hitte, te meg én együtt járunk. Mintha megkönnyebbült volna, mikor kiderült, hogy nem.

Adam félbehagyta a pakolást, és nagyon furcsán nézett Chloéra.

– Felteszem, ez meglep.

– Kedves nő, és én szoktam kézbesíteni a postáját. Ennyi.

– Bizony kedves. És nem is tudtam, hogy ilyen fiatal – folytatta Chloe. – Ugyan már! Tudom, hogy más is feltűnt neked rajta, nem csak a postája.

– Borsmenta illata van – felelte Adam némi töprengés után.

– Tehát *észrevetted*.

De Adam nem mondott semmi mást. Ez most nem hasonlított a szokásos ugratásra, amikor Chloe azzal húzta, miért nem randizik többet. Adam bevonult a fürdőszobába, Chloe pedig karba tett kézzel a lábujjait bámulta.

– El foglak veszíteni téged, ugye? – kérdezte, amikor Adam kijött a fürdőszobából Jake tisztálkodószereivel.

Chloe kedvelte Adamet, de Adam eredetileg Jake barátja volt. Jake a konditeremben találkozott vele. Adam akkoriban még nem régóta lakott Bald Slope-ban; csak néhány hónap telt el a hegyen történt balesete óta, és Jake meghívta, hogy menjen el szórakozni vele és Chloéval. Minden, ami Chloét körülvette, eredetileg Jake-é volt. Az övé volt a belvárosi lakás egy elegáns, vörös téglás, korhűen felújított tűzoltósági épületben. A szüleitől kapta ajándékba, amikor lediplomázott a jogi karon. Chloénak volt ugyan néhány bútor, melyeket a dédszüleitől örökölt, meg több száz doboznyi könyve, melyek évek alatt halmozódtak fel – de ezeket egy kis bérelt raktárban tartotta. Soha nem kérte meg Jake-et, hogy idehozhassa a holmijait. Így utólag visszagondolva nem tudta volna megmondani, hogy miért. Talán nem hitt benne, hogy beférnének ide. Ő viszont szeretett volna beleférni Jake életébe, annyira szeretett volna, hogy végül elveszítette benne önmagát.

Adam odament hozzá, és megfogta Chloe karját. Kissé le kellett hajolnia, hogy belenézhessen a lány szemébe. – Nem veszítesz el

senkit, legkevésbé pedig engem. Futó kaland volt három hónappal ezelőtt. Jake ostobán viselkedett. Az ember elkövet olykor ostobaságokat. Úgy értem, te nem követsz el ostobaságokat. Az, hogy elküldted, nem volt ostobaság. Nem azt mondom, hogy...

Chloe ismét rámosolygott. – Adam?

– Igen?

– Ezt tényleg nem csinálod jól.

Úgy tűnt, Adam megkönnyebbült a kritika hallatán. – Tudom – mondta, és elengedte Chloe karját. – Azt hiszem, ideje indulnom. – Azzal visszament az ágyhoz, és becipzározta a bőröndöket. Ekkor észrevett egy könyvet az éjjeliszekrényen. – Ez a te könyved? – kérdezte, miközben felemelte.

Chloe odanézett arra számítva, hogy ugyanaz az átkozott könyv lesz, amelyik egész nap nem hagyta nyugton.

De nem.

Ez egy újabb könyv volt. *Régi szerelem, új irány.*

– Ez jó, Clo. – Adam a tenyerén egyensúlyozta a könyvet, egy mérleget utánozva, mintha a szavaknak súlya lenne. – Jó, hogy megvetted.

Chloe zavartan kihajolt a szobából, és meglátta *A megbocsátás művészetét*, mely megint a kanapé díspárnáin hevert a nappaliban.

Te jószágos ég! Ez erősítést kért!

– Mennem kell – mondta Adam, és letette a könyvet, majd felemelte a bőröndöket az ágyról. Chloe kikísérte. – Üzensz valamit Jake-nek?

Chloe ajtót nyitott neki. – Például... megmondhatnád neki, hogy boldognak látszom.

– Clo...

– Nem. Nem szeretném, hogy bármit mondj neki. Jó éjt, Adam!  
– mondta, azzal becsukta az ajtót a férfi mögött.

Hirtelen megfordult. A *Régi szerelem, új irány* csatlakozott *A megbocsátás művészetéhez* a kanapén, mintha arra várnának, hogy beszélhessenek Chloe fejével. Nagyszerű. Vadásznak rá az önségítő könyvek.

Becsörtetett a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. A fürdőszobában soha nem jelentek meg könyvek. A macskákhoz hasonlóan ők is utálták a vizet. Addig állt a zuhanyrózsa alatt, míg a víz hidegre nem váltott. Csak amikor már biztos volt abban, hogy minden Jake-vel kapcsolatos gondolatot sikerült kimosnia az elméjéből, legalábbis eleget ahhoz, hogy aludni tudjon, akkor nyitotta ki a fürdőszoba ajtaját: a két könyv ott hevert a padlón – gondosan egymás tetején – közvetlenül az orra előtt.

– Ha ma este még egyszer meglátlak benneteket, mindkettőtöket lehúzlak a vécén! – mondta, miközben átlépett rajtuk, és az ágyhoz indult, hogy beállítsa az ébresztőóráját.

Amikor megint hátrafordult, a könyvek már nem voltak ott.